

The background of the entire cover is a photograph. It shows a person in silhouette, walking from left to right on a dark, flat surface that appears to be a hill or a beach. The person is wearing a cap and a backpack. The sky is a mix of purple, pink, and orange, with some clouds visible near the horizon. The overall mood is contemplative and serene.

put

vodič za molitvu

Pablo Marti

Pablo Marti

PUT

VODIČ ZA MOLITVU

www.opusdei.org

Contents

— Put, vodič za molitvu

Put, vodič za molitvu

Nekoliko koordinata za ulazak u knjigu

Pablo Marti

Put je neugodna knjiga. Ali ne želim vas od samog početka obeshrabriti. Želim vas izazvati, jer je njegova tradicija toliko opsežna da se vrijedi vratiti njegovim izvorima.

Prvo, naslov. "Put" je put molitve i put ljubavi. Put duhovnog života, spoznaje sebe i spoznaje Isusa.

Sam Isus nam kaže: „Ja sam put, istina i život." A u knjizi čitamo: „Križ, patnje, nevolje! Toga ćeš imati dok živiš. - Tim je putem pošao Krist, a nije učenik viši od Učitelja." (Put, br. 699).

Mnoge druge točke odnose se na "put" ili "vaš put". Put da se sjedinimo s Kristom. Put svetosti. Put kršćanskog poziva. I, u konačnici, put je sam Krist.

Jednom prilikom, sveti Josemaría je napisao: „Jako volim riječ 'put', jer smo svi putnici pred Bogom; mi smo *viatores*, hodamo prema Stvoritelju otkad smo došli na zemlju. Osoba koja kreće na putovanje ima jasan cilj: želi ići s jednog mjesta na drugo; i posljedično, koristi sva sredstva da do tog cilja dođe neozlijeđena; s dovoljno žurbe, pokušavajući ne skrenuti na nepoznate sporedne puteve, koji predstavljaju opasnosti od provalija i divljih zvijeri“ (Sveti Josemaría, U dijalogu s Gospodinom, br. 68).

Bogatstvo i relevantnost Puta, njegovog teksta i njegove poruke, zapanjuju. Čitaju ga milijuni ljudi iz vrlo različitih kultura, a svaka od njegovih 999 jedinica ima svoj vlastiti život i vrlo raznolike kontekste i okolnosti. Oni su zaista „dijelovi života“, točke svjetla, koje proizlaze iz istine Evanđelja.

Njegove riječi imaju nam nešto reći jer se povezuju s borbama – svjetlima i sjenama – našeg vremena. *Put* govori o stvarnim ljudima, kakvi jesu, govore, misle i osjećaju ovdje i sada: njegova poruka i danas govori ljudima.

Suvremeni čovjek neprestano proživljava bolno iskustvo podjele i usamljenosti. Umoran od besciljnog toka koji ga vuče prema dolje, žudi za iskustvom jedinstva i zajedništva: sa samim sobom, sa svijetom oko sebe i s Bogom, iako se taj svijet koji mora strastveno voljeti ponekad čini prijetećim.

Ljudska i kršćanska poruka Puta povezuje se s ovim vapajem čovječanstva, sada i zauvijek. Ne nudi teorijsku dijagnozu, već vodstvo na istoj ravni stvarnosti gdje čovječanstvo gubi i dobiva svoj život.

Put se obraća svakom ljudskom biću koje se nada, živi, misli i pati u svijetu, da govori o svom životu kao o sudbini koja nije tragična jer je vođena Providnošću; da govori o cijelom svom postojanju kao o jedinstvu svrhe; da govori, konačno, o tijeku svoje zemaljske povijesti kao o cjelini kreativnog kretanja prema ispunjenju.

„Slika kršćanina“ predložena u Putu oblikovana je oko triju osi: prva je svijet i svakodnevni život osobe, u njegovom pozitivnom dinamizmu, promišljan u Božjoj blizini i dobroti; druga je primat Božjeg djelovanja, milosti molitve i nutrine, što se u knjizi izražava, prije svega, kao jednostavno i prirodno iskustvo božanskog sinovstva; treća daje kršćanskom pozivu karakteristike bitno apostolskog poziva u svijetu; svi imamo posebno poslanje u životu.

Korisnički priručnik

Molitva je put koji nas prati u životu kako bismo postigli ove tri istine o sebi, Bogu i svijetu. Kao što sveti Ivan Pavao II. potvrđuje da je sveti Josemaría „majstor u praksi molitve“, želio bih upotrijebiti prolog knjige kao vodič, korisnički priručnik, niz koraka koje nas sveti Josemaría poziva slijediti kako bismo krenuli putem molitve.

„Čitaj polako ove savjete.

Razmatraj polagano ove pobude.

Ovo su stvari koje ti govorim u uho, u povjerenju kao prijatelj, kao brat, kao otac. A ove povjerljive stvari Bog sluša. Neću ti kazivati ništa nova. Kanim nanovo probuditi tvoje uspomene, potaknuti kakvu misao koja bi te potresla, pa da tako popraviš svoj životi kreneš putem molitve i Ljubavi. I tako ćeš postati potpunija duša.“

1.º «Čitaj polako ove savjete.»

Filozof Leonardo Polo kaže da „misлити znači stati i misлити“. Pa, moliti se znači stati i moliti.

Polako se odnosi na kontemplaciju, na tišinu. Kako je teško razgovarati telefonom ako nema dovoljno signala! Svi smo imali ovo jednostavno iskustvo: ne možete čuti što netko govori, ali druga osoba može („Halo! Slušam...“), ili čujete povremeno i ne možete razumjeti. Vrijeme prolazi, frustrirajuće je i najbolje je prekinuti vezu i početi ispočetka, za svaki slučaj ako uspije.

Tišina, „sporost“, je pokriće za razgovor s Bogom i sa samim sobom. Budući da u prošlosti nije bilo mobitela, sveti Josemaría opisuje tišinu na sljedeći način:

„Šutnja je kao vratar unutarnjeg života“ (br. 281); „Nastoj da svaki dan postigneš nekoliko minuta one blažene samoće koja je toliko potrebna za unutarnji život.“ (ibid., br. 304).

Čitanje je duhovna aktivnost: prepuštanje duhu.

Ne možemo ići brzinom koju diktira digitalni svijet. Pažnja znanja i ljubavi zahtijeva sporiji tempo, s prostorom za prelazak s osjetila na duh.

Čitanje uključuje otvaranje Riječi, poruci različitoj od samog sebe. Unutarnji svijet mora se odnositi na nešto izvan nas samih. U tom smislu, molitva je moguća jer Bog ima poruku, Riječ, dijalog u sebi. I On je također poslao ovu dobru vijest i učinio nas sudionicima u njoj. U tom smislu, molitva je uvijek odgovor na božansku inicijativu, na Božju prisutnost.

Nedavni igrani film, koji analizira emocije tinejdžerice, navodi da je pokretačka snaga njezina života ova izjava: "Ne vrijediš dovoljno!" Ta misao vodi do težnje prema maksimumu, uvijek više, bez ikakvog zadovoljstva ili sreće s onim što se čini. Kršćanski život pozvan je na rast i uvijek se može poboljšati. Ali trud nije obilježen s "ne vrijediš dovoljno", već s "vrijediš svu Kristovu krv". To jest, imaš svu Očevu ljubav i potpuno si slobodan odgovoriti ljubavlju na Ljubav. To je poruka koju nam Isus upućuje. I trebamo je slušati: čitajte je polako.

2.º «Razmatraj polagano ove pobude.»

Meditacija uključuje korištenje svih unutarnjih alata: želje, mašte, osjetila, inteligencije, volje, srca. Ova mobilizacija je potrebna za produbljivanje vjere, poticanje obraćenja srca i jačanje volje za nasljedovanje Krista. Ali ne smijemo zaboraviti da meditacija nije nešto što je dostupno samo nadarenima ili onima s izvanrednom sposobnošću koncentracije: molitva je iskren odnos ljubavi. Dijete može moliti bolje od učenjaka.

I opet, polako: bez žurbe. To jest, bez očekivanja trenutnog rezultata. Ovo je izazov, jer svi čekamo odgovor na WhatsAppu, lajk na Instagramu ili TikToku. A ako ne stigne ili video ostane zaglavljen, kako zabrinjavajuće!

Meditacija je nešto puno izazovnije. To je potraga. I ne za nečim, već za nekim. Ne samo igra lova na Wallyja. Nego za pronalaženje Boga i sebe samih. „Kad sam ti poklonio onu povijest Isusovu, stavio sam kao posvetu: «Da tražiš Krista! Da nađeš Krista! Da ljubiš Krista.» - Tri etape vrlo jasne. Jesi li pokušao živjeti barem po prvoj?“ (br. 382).

Kršćani nastoje razumjeti svrhu svog života. Ili, kako papa Franjo predlaže: cilj svog života. I kako ga živim danas, sada, sa željom da spoznam i odgovorim na ono što Gospodin traži od mene.

U početku obično prevladava aktivnost intelekta, koji nastoji dublje proniknuti u kršćansku istinu i staviti osobu pred Kristov misterij. Meditacija o onome što se čita, kaže Katekizam, vodi do prisvajanja uspoređujući ga s vlastitim životom i prelazeći od misli prema stvarnosti. Uz pomoć osobne poniznosti i vjere, otkrivaju se i razaznaju pokreti koji pokreću srce.

U ovom koraku volja obično najviše intervenira, a s njom i cijeli afektivni dio ljudskog bića. Iz trenutne istine svog života (ono što iskreno vidimo kao dobro i loše), otkrivamo Božju volju za nas (kakav bi moj život uistinu trebao biti) i krećemo u ostvarenje onoga što Bog želi i što ja jesam.

Ovaj pokušaj ostvarenja onoga tko smo u molitvi uključuje, prije svega, želju za promjenom i da budemo onakvi kakvi Bog želi; zatim odluku naše volje da se prilagodimo Božjoj volji za nas; zatim odluku, obično malu, da počnemo provoditi ovu duboku odluku naše volje u djelo u specifičnom i točno određenom aspektu našeg života.

Sve ovo, i to je najvažnije, dolazi od spoznaje tko smo: naša bijeda i naša veličina. Ali prije svega, s kim smo: Bog koji je naš Otac, Isus Sin Božji i Duh Sveti, koji je Ljubav Božja u nama. Iz ovog poznavanja sebe pred Bogom proizlaze različiti činovi molitve: štovanje i hvala, pokajanje, zahvaljivanje, molba.

Kršćanska molitva primjenjuje se na meditaciju o otajstvima vjere, po mogućnosti o životu Isusa Krista. Ali promišljanje mora ići dalje: prema spoznaji Gospodinove ljubavi i sjedinjenja s Njim.

Radi se o njegovanju inteligencije kako bismo produbili svoje znanje o sebi (našoj istini da smo dijete Božje usred svijeta) i o Bogu. Od inteligencije moramo doći do volje: prihvatiti i voljeti one istine koje otkrivamo ili percipiramo s većom dubinom, prilagođavajući se Božjoj volji u našem svakodnevnom životu. Ova kontinuirana vježba, utemeljena na inteligenciji i volji, prodire u cijelu stvarnost osobe: želje, emocije, nade, poteškoće itd. I vodi do sve većeg sjedinjenja naših života s Božjim životom: kršćanin u Bogu i Bog u kršćaninu.

U konačnici, kako nas uči iskustvo svetaca: „Moliti znači govoriti s Bogom. Ali o čemu govoriti? - O čemu? O Njemu, o sebi: o svojim radostima, žalostima, uspjesima, neuspjesima, plemenitim ambicijama, dnevnim brigama..., o slabostima! Govori Mu o svojoj zahvalnosti i prošnji, o Ljubavi i zadovoljštini.

U dvije riječi: spoznati Njega i spoznati sebe: «postići intimnost».“ (br. 91).

Molitva je razgovor s Bogom o cijelom našem životu i Njegovom životu; upoznavanje sebe (naše istine kao djece Božje i naših osobnih, obiteljskih i društvenih okolnosti: radosti, tuge, uspjesi i neuspjesi itd.) i sve dublje upoznavanje Boga; bavljenje samorefleksijom sa sve većom sviješću o Božjoj blizini, da je kršćanski život, život skriven s Kristom u Bogu, da nas Bog ljubi i da mi možemo ljubiti Boga.

3.º «1) Ovo su stvari koje ti govorim u uho, u povjerenju kao prijatelj, kao brat, kao otac. 2) A ove povjerljive stvari Bog sluša»

1) POVJERENJE

Autor Puta, sveti Josemaría, ima vrlo živopisnu prisutnost Boga u običnom. Bog ne živi tamo gore, među zvijezdama.

„Potrebno je uvjeriti se da Bog stoji neprestano uz nas. - Živimo kao da bi Bog bio tamo daleko, gdje zvijezde sjaju i nemamo na umu da također stoji uvijek uz nas.

I stoji kao ljubazan otac - svakoga od nas voli više nego što sve majke svijeta mogu voljeti svoju djecu - pomažući nam, nadahnjujući nas, blagoslivljajući... i opraštajući.“ (br. 267).

S prirodnošću i jednostavnošću djeteta, on živi i potiče nas da živimo središnji misterij kršćanstva: Boga Oca, po čovječnosti Krista i Marije, po djelovanju Duha Svetoga.

Zato su njegova molitva i njegove riječi izravne: vrlo ljudske i jednostavne, nimalo sofisticirane. Svakodnevni život, s mnogim normalnim, svakodnevnim epizodama, ali pun Boga.

Zato je ključ njegove poruke POVJERENJE u Boga. Vjera je vjerovanje u Božju ljubav prema nama. Benedikt XVI. to objašnjava citirajući svetog Ivana na početku enciklike *Deus Caritas Est*: "I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali smo joj."

Molitva je provođenje te vjere u djelo: prijateljski, intiman i povjerljiv odnos s Bogom. I to donosi plodove u samopouzdanju i povjerenju u druge.

I, stoga, život u istini. Molitva je život u vlastitom domu, u dubokoj istini srca, u dubini duše: iluzije, snovi, želje, naklonosti, ljubavi. Te nade, snovi, želje, naklonosti i ljubavi, koje su danas skrivene i ne izlaze na vidjelo, zbog najosjetljivijih i najpovršnijih želja, naklonosti i bijeda, ali koje nas sprječavaju da dosegneмо svoj najdublji identitet. Zaronite s Bogom u svoja vlastita srca: "da upoznamo Tebe i da upoznamo sebe" (sveti Augustin).

2) Kontemplacija: „I Bog sluša te povjerljivo.“

Živite odatle: iz srca punog vjere koja vodi do štovanja i hvale, zahvaljivanja, oprosta i pokajanja te molitve za sve i svakoga. Živite kao kontemplativna duša.

Kontemplacija je najdublja razina odnosa s Bogom koju mi kršćani moramo dosegnuti. Vrhunac kršćanske molitve: moljenje (usmena molitva), meditacija (mentalna molitva) i življenje (kontinuirana Božja prisutnost) u kontemplaciji.

I, istovremeno, njezina najjednostavnija stvarnost: gledanje Boga i spoznaja da On gleda nas, održavanje te intenzivne Božje prisutnosti u svakom trenutku i aktivnosti. Ali, budući da je jednostavnost u duhovnom području najsavršenija i najbogatija, nije je lako shvatiti u konceptima.

Kontemplacija je dijalog djeteta s njegovim Ocem, Bogom.

Dijete koje zna da ga Otac beskrajno voli i koje želi uzvratiti ljubavlju još više. Ali ono shvaća da ljubav koja vodi k Bogu, k sjedinjenju s Bogom, može biti samo nadnaravna ljubav, besplatni dar koji nadilazi ljudske sposobnosti. Ljubav koja je sam Duh-Ljubav Božja izlivena u srce kršćanina. Kontemplacija je percepcija ove čudesne stvarnosti bivanja kršćaninom. Mogu voljeti kao Bog jer je Bog u meni. Mogu voljeti kao Bog i sve se intimnije sjединiti s Bogom, s njegovom voljom kao voljom svoga Oca, jer se sve dublje sjedinjujem s Kristom, do te mjere da postajem drugi Krist, sam Krist.

Kontemplacija je rast ili usavršavanje vjere.

Vjera nas tjera da usmjerimo svoje misli prema Bogu i otkrijemo čudo njegova bića i njegove prisutnosti u nama. Vjera je gledanje Boga i neprestano razmišljanje o njemu, održavanje uobičajenog prijateljstva s njim, razgovor s njim

u našim srcima tijekom dana. Kontemplirati Boga znači odmarati se u razmišljanju o Bogu, zaboravljajući sebe.

„Molitva izražava sve osjećaje srca.“ Kontemplacija nije samo intelektualna operacija. Misao na Boga vodi nas do ljubavi, nade, radosti, divljenja, časti i obožavanja.

Čitav niz činova koji obuhvaćaju cijelu ljudsku stvarnost. U tim činovima već u određenom smislu sudjelujemo u blaženstvu, jer naše srce može odmoriti se i biti zadovoljno posjedovanjem Boga. Kontemplacija nije osjećanje, ni djelovanje, ni znanje: to je sveobuhvatna ljubav. Kršćanska kontemplacija je spoznaja ljubeći i voleći, poznavanjem u dubokom i životnom prožimanju. Gledati i promišljati Boga i znati da On gleda nas i promišlja nas: spoznati prisutnost i blizinu Boga, što nas vodi da ga volimo, te do želje i potrebe da znamo i volimo više - to jest, ne samo u određenim trenucima, već uobičajeno, tijekom dana - i bolje.

I ljubiti Boga, ali i ljubiti onaj svijet koji Bog ljubi. Ljubav prema Bogu i ljubav prema bližnjemu tvore nerazdvojno jedinstvo. To jedinstvo, u osobi smještenoj u svijetu, podrazumijeva ne samo unutarnju ljubav, već i djela ljubavi, ljubav koja se očituje u djelima. Djela osobe vođene kršćanskom inteligencijom - obasjane vjerom u Krista, Kristovim načinom gledanja na stvarnost - djela su koja izražavaju ljubav prema Bogu i prema čovječanstvu; nisu izvan ovog pojma kontemplacije.

Posljedično, kontemplacija i djelovanje predstavljeni su kao stavovi između kojih ne samo da nema nekompatibilnosti, već se međusobno nadopunjuju i zahtijevaju.

4.º «Neću ti kazivati ništa nova. Kanim nanovo probuditi tvoje uspomene, potaknuti kakvu misao koja bi te potresla ...»

SRCE, RANE LJUBAVI.

Ne radi se o traženju novih stvari izvan nas samih, već o dubokom zaranjanju u sebe, jer je tamo sve: Bog, ja i drugi. Da bi se osvrnuli na ovo, mistici (stručnjaci za molitvu) govorili su o rani, rani ljubavi.

Put je ponekad vrlo izravan i, na neki način, namijenjen "ranjavanju". Zapazite što Irina (Almaty, Kazahstan) kaže:

„Jedna od prvih knjiga svetog Josemarije koju sam pročitala bila je Put. I moja prva reakcija bila je strah. Za mene, kao filologinju, bilo je čudno vidjeti toliko izravnih imperativa: Misli! Pokušaj! Djeluj! Trpi! Budi strpljiv! Radi! Učini to! Reci to! Bori se! Pokušaj! Ne zaboravi!

Nadalje, autor se obraća čitatelju koristeći poznati oblik. To mi se činilo previše izravnim i kategoričnim. I nije mi se svidio način na koji su stvari rečene, kao da mi je bačeno u lice, tako oštro: „Kukavica si“, „Vrijeme je da odbaciš to čudno samosažaljenje koje osjećaš“, „poniženje i sram“, „Ne zaboravi da si... smetlišće“, „Tvoj najveći neprijatelj si ti sam.“

Počela sam razmišljati i iznova čitati knjigu; i počela sam osjećati kako me čvrsta ruka vodi putem, čvrsto, odlučno i samouvjereno. Književni stil djela više mi se nije činio tako kategoričnim i ostrim, ali počela sam razmišljati da je potrebno na ovaj način govoriti ljudima koji žele ozbiljno shvatiti život.“

"Rana" dolazi od latinskog "vulnera". Danas, kada govorimo o ljubavi, često govorimo o "ranjivosti". Drugim riječima, odabrati voljeti znači odabrati učiniti se ranjivima ("ranjenima") u najintimnijem i najistinitijem dijelu sebe. Molitva traži upravo to: prodrijeti kroz najpovršinske slojeve našeg života dok ne dođemo do srca; i tamo otvoriti vrata Isusu, Ocu i Duhu Svetomu, kako bi mogli slobodno hodati s nama.

Ljubav ranjava jer izaziva prisutnost i odsutnost, radost i tugu. Ponekad se osjećamo jako, jako dobro, kao nikada prije. Ali istovremeno smo jako, jako nezadovoljni, jer sve intenzivnije želimo voljeti više i biti voljeni više.

U konačnici, u molitvi otkrivamo tko smo uistinu: naša potreba (siromaštvo, bijeda, prosjačenje) i naše bogatstvo.

Kroz povijest spasenja, Bog se uvijek otkriva u bijedi ili slabosti čovječanstva. Iako mislimo da se Bog otkriva u našoj snazi, stvarnost je, kako kaže papa Franjo, da Bog djeluje čak i kroz našu slabost, kao sveobuhvatno Milosrđe (usp. Patris corde, 2).

U stvarnosti, molitva proizlazi iz potrebe, iz osobne potrebe slijepog koji želi vidjeti. Nismo li svi od nas slijepi, osakaćeni i gluhi za ono što je važno?

Iz ove vitalne potrebe, u kombinaciji sa željom za srećom koja pokreće naše postojanje, proizlazi pravo pitanje. Pitanje koje, da bismo prevladali privid naše površine, zahtijeva pauzu, tišinu i kontemplaciju:

- Imam li sve što želim? Ili mi nedostaje ono što je važno: ljubav, čistoća, predanost itd.?
- Želim li ono što imam? Svoj imidž, profesionalni uspjeh, ove cipele itd.
- Zatim, nastavite: Kako mogu željeti ono što vrijedi željeti, a ne ono što je lažno? Kako mogu istinski imati ono što želim, a ne ono što je lažno?

Ali upravo kada dosegнем dubinu svoje slabosti, pronalazim svoje bogatstvo, svoju istinu, svoje spasenje. Samo mi Bog to može dati; samo me Isus Krist može spasiti.

- On mi može dati Boga, On mi može objasniti tko sam i On mi može omogućiti da živim onakav kakav jesam.

Ovo je molitva: ne čudna vježba, već traženje s Bogom istine života i ljubav prema njoj. Ali duboke istine, a ne površne. Živjeti iz srca.

5.º «pa da tako popraviš svoj život i kreneš putem molitve i Ljubavi. I tako ćeš postati potpunija duša.»

Poboljšajte svoj život. AKCIJA.

I krenite putem molitve i Ljubavi. LJUBAV.

I budite pronicljiva duša. OSOBNOST. JEDINSTVO ŽIVOTA.

Činovi molitve: prošnja, pokajanje, zahvaljivanje, slavljenje i štovanje.

Molitva donosi promjenu, poboljšanje. Kao i svaki razgovor, ako je istinit i autentičan. Razmislite o razgovorima koji su vas ispunili: s ocem ili majkom, s prijateljem, s nekim starijim ili mlađim. Promjena se događa u samom razgovoru. Isto vrijedi i za molitvu, samo što je ovdje razgovor s Bogom. Iskreno traženje oprostila ili traženje pomoći za sebe ili nekoga koga volimo, zahvaljivanje za velike stvari u našim životima i za male, prepoznavanje veličine i dobrote Boga... Svi ovi činovi molitve ispunjavaju nas i poboljšavaju nas iz dubine naše istine. I kada se nešto osjeća kao dobro, sviđa nam se, spremni smo to nastaviti doživljavati: nastavite ovim putem molitve i Ljubavi.

Put, od prvog do posljednjeg retka, govori o ovome: „Neka tvoj život ne bude besplodan“ (br. 1). „Zaljubi se i nećeš ga ostaviti“ (br. 999). Živi svoj život punim plućima, počevši od sada. Bilo da si mlad ili star, važno je sada, sadašnjost, danas. Zaista: carpe diem! Iskoristi ovaj trenutak maksimalno.

Krist ispunjava sve na ovim stranicama, jer Krist je Put čovjeka; i dubine čovjeka – njegovog srca – bistre su svjetlom Kristove Istine i rasplamsane Kristovom Ljubavlju. Otuda poticaj koji knjiga nadahnjuje prema punom ljudskom životu, neodvojivom od zahtjeva – možda zaboravljenih ili uspavanih – novog života djece Božje. Nadnaravni život, vjera, ljubav, Gospa, sveta misa, Crkva, molitva, mrtvljenje, priče svetaca itd.: autentičnost poziva da se živi kao kršćanin.

Put govori o susretu s Evanđeljem, odnosno sa Životom i Riječju Otkupitelja, s nadnaravnim svijetom koji se nježno, bez pompe, s nezamislivom prirodnošću, uprisutnjuje u običnim stvarima svakog dana. Utjecaj tog duha Života na živote ljudi donosi razmišljanje, iskustvo, hvalu, upozorenje, vatru predanosti, hladnoću odbijanja, čvrstu predanost, savjet, zahvalu Bogu, iskreno izražavanje nesposobnosti, teškoće ili bijede, molbu za pomoć, ohrabrenje, poticaj na vjernost, otvaranje neočekivanih horizonta...

„Jedina prava ljubav je Ljubav Božja.“ (br. 417). To je vapaj koji odjekuje u svakoj točki Puta i koji nježno ranjava savjest: predanost Ljubavi. Kroz nju, Kristovo srce i kršćansko srce kucaju u skladu; ljubeća Božja Sloboda i zahvalna sloboda stvorenja; djelovanje Duha i kršćansko dopisivanje milosti.

Sveti Josemaría osjetio je veliku glad koja postoji u svijetu: glad za smislom i istinskom slobodom, glad za unutarnjim pročišćenjem, glad za razumijevanjem i prijateljstvom koji su često skriveni iza okrećenih fasada naših prekrasnih društava. Vidio je da je njegov zadatak pokazati put do duboke i trajne sreće - put do Krista - i slobodno je sijao Božju riječ. Tako je postao duhovni učitelj, a ovaj učitelj savjetuje čitatelju sa svojih 999 strijela da krene „putevima molitve i ljubavi“ kako bi postao duša „razlučivanja“. Drugim riječima, nudi put ljubavi prema kršćanskoj zrelosti koja se postiže kroz bavljenje s Bogom.

“Očekuj sve od Isusa! Ti nemaš ništa, ne vrijediš ništa, ne možeš ništa. - On će raditi ako Mu se prepustiš.”(br. 731).

To su autobiografske riječi, kako će kasnije komentirati: „Vrijeme je prošlo, a to moje uvjerenje postalo je još jače, dublje.“ Kršćanska nada je borba i prepuštanje Bogu. Sigurnost i izvjesnost kraja, uz unutarnje uvjerenje da je potrebno upotrijebiti sva sredstva koja su im na raspolaganju. Ukratko, vrlina putnika koji znaju da su blizu cilja, iako su pred njima još dugi putovi i mnoge bitke.

[Back to Contents](#)

© Copyright Opus Dei

www.opusdei.org